

CONTEXT

ARA SÍ... QUE NO

El Congrés socialista a Sevilla, consolida la posició de Sánchez

Diària denuncia per malversació, corrupció, falsedats, abús de poder... Begoña, Ábalos, Koldo, ara Lobato... El Congrés dels Socialistes a Sevilla era l'escenari esperat i desitjat per tota la dreta (inclosa Vox malgrat el seu sobtat silenci) per enderrocar definitivament la figura del President Sánchez. Per si algun detall pogués faltar, barons que capitanejen autonomies espanyoles es mostraven fa quatre dies en contra de la seva política, especialment en el que fa referència a Catalunya. Les previsions eren unànimes, Sevilla seria la caiguda definitiva de Sánchez.

Després del primer dia de Congrés els titulars dels diaris han de tornar a la realitat. Sánchez surt reforçat de la reunió amb la militància que en teoria havia de defenestrar-lo. Només Page, el President de Castilla-la Mancha ha mantingut d'alguna manera el seu pols amb el President. La resta, muts i a la gàbia. Una bassa d'oli la platea, aplaudiments fins i tot per Illa el

culpable català de cada greuge, petons i llàgrimes per la dona del President i per les filles si cal.

La qual cosa ens fa pensar en la personalitat de la majoria de polítics que ens governen. Personatges decidits a

denunciar el que sigui, envalentits davant un micròfon amic, imprudents després d'un sopar de gala, volubles a l'adulació del cunyat però què una vegada sols i serens noten com s'encongeix la peça i el que creien orgia esdevé manipulació secreta i culpabilitzada.

La minuta política nacional està farcida de personatges de còmic disfressats amb capa i espasa però en el fons, temorosos com a conills. A aquests herois de cartró pedra, el cara a cara no els funciona. Necessiten distància. Distància i l'estupidesa de pensar que les paraules no tenen conseqüències. Per això, quan arriba el dia d'assentar-se davant al que han criticat, es caguen a les calces. És el gran mèrit de Sánchez. Encaixa, espera i després mira a la cara.

La vergonya –de tenir-la– és el preu que han de pagar els mediocres per mantenir-se en quota de poder. Empassar-se les paraules, negar-les, abraçar al que volien enderrocar i com més aviat millor, tornar a l'amagatall des d'on tornen a creure's poderosos.

Si aquests són els seus rivals, hi ha Sánchez per dies.

